

Ἄλλ' ἐγὼ εἶμαι ἀχώριστος ἔξ ἀπὸ τὴν Θεότητα καὶ ἀπὸ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους, καὶ χωρὶς ἐμὲ δὲν γίνεται κανὲν καλὸν ἔργον, οὔτε θεῖον, οὔτε ἀνθρώπινον. Μὲ τιμᾶ δὲ κατ' ἐξαιρέτον καὶ ἡ Θεότης καὶ οἱ ἀνθρώποι, εἰς ὅσους ἀρμόζει νὰ μὲ τιμῶσι· διότι εἶμαι ἀγαπητὴ συνεργὸς τῶν τεχνιτῶν, πιστὴ φύλαξ τῶν οἰκοκυρίων, εὐμενὴς παραστάτις τῶν ὑπηρετῶν, καλὴ συμβοηθὸς τῶν εἰς καιρὸν εἰρήνης κόπων, ἀσφαλὴς σύμμαχος τῶν εἰς καιρὸν πολέμου ἔργων, ἔξαιρέτος σύντροφος τῆς φιλίας.

Ὑπάρχει δὲ εἰς τοὺς ἰδικούς μου φίλους γλυκεία ἢ ἡσυχία ἀπόλαυσις φαγητῶν ἢ ποτῶν, διότι ὑποφέρουν ἕωσθε τὰ ἐπιθυμητῶσι· ὁ δὲ ὕπνος εἶναι εἰς αὐτοὺς γλυκύτερος παρὰ εἰς τοὺς ὀνηρούς· καὶ οὔτε, ὅταν τὸν ἀφίνωσι, λυποῦνται, οὔτε διὰ τοῦτον ἀμελοῦν νὰ κάμνωσι τὰ πρέποντα. Καὶ οἱ μὲν νέοι χαιροῦν, ἐπαινούμενοι ἀπὸ τοὺς γέροντας, οἱ δὲ γέροντες ἀγάλλονται, τιμῶμενοι ἀπὸ τοὺς νέους· καὶ τὰς μὲν παλαιὰς πράξεις των μ' εὐχαρίστησιν ἐνθυμοῦνται, καλῶς δὲ πράττοντες τὰς παρούσας, ἠδύνονται· ὄντες ἐξ αἰτίας μου φίλοι τῆς Θεότητος, ἀγαπητοὶ εἰς τοὺς φίλους, καὶ τίμιοι εἰς τὰς πατρίδας των. Ὅποταν δ' ἔλθῃ τὸ προωρισμένον τέλος τῆς ζωῆς των, δὲν ἀποθνήσκον ἀτίμως λησμονούμενοι, ἀλλὰ μ' ἐνθύμησιν ὑμολογούμενοι διαπαντὸς ἀκμάζουσιν.

Εἰς ταῦτα, ὦ Ἡράκλειε, υἱὲ καλῶν γονέων, ἀφοῦ κοπιᾷσης, ἐμπορεῖς ν' ἀποκτήσης τὴν μακαριστοτάτην εὐδαιμονίαν.

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΣ.

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ ἑκατοικοῦσεν εἰς τὰς ἐρημίας τῆς Αἰγύπτου, διάγων ἐκεῖ βίον σκληρότατον ἢ ἀκριβέστατον, ὥστε δὲν τὸν ὁμοίᾳζε κανεὶς τοῦ καιροῦ ἐκείνου· εἰς αὐτὸν ἦλθε ποτὲ, —ἱστορεῖ ἐπίσκοπός τις,—φωνὴ ἐξ οὐρανοῦ, λέγουσα· Ἄντωνι, δὲν εἶσαι τόσον ἐντελής, ὅσον ὑποδηματοποιὸς τις, κατοικῶν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Ἀκούσας ὁ Ἀντώνιος τοῦτο, ἐσηκώθη πάραυτα, ἔλαβε τὴν βακτηρίαν του, ἔξωδιόρει, ἕωσθε ἔφθασεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου ἤρε τὸν ὑποδηματοποιόν. Ὁ ὑποδηματοποιὸς ἐξεπλάγη, ἰδὼν πατέρα τόσον σεβάσμιον νὰ ἐμβῆ εἰς τὴν κατοικίαν του. Τότε εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Ἀντώνιος, Ἐλα, διηγῆσόν με ὅλην σε τὴν πολιτείαν, καὶ πῶς δαπανᾷς τὸν καιρὸν σου. Ἐκίριε, εἶπεν ὁ ὑποδηματοποιός, ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, καλὰ ἔργα δὲν ἔχω ποσῶς, διότι ὁ βίος μου εἶναι ἀπλοῦστατος καὶ ταπεινόςτατος. Δὲν εἶμαι παρὰ πτωχὸς ὑποδηματοποιός. Τὸ πρῶν, ὅταν σηκωθῶ, προσεύχομαι διὰ ὅλην τὴν πόλιν,

εἰς τὴν ὁποίαν κατοικῶ, μάλιστα δὲ διὰ τοὺς γείτονας ἢ πτωχοὺς μου φίλους· ἔπειτα, καθίζω εἰς τὸ ἔργον μου, ὅπου ἐξοδεύω ὅλην τὴν ἡμέραν, προσπαθῶν ἀποκτήσω τὰ πρὸς ζωὴν φυλάττομαι δὲ ἀπὸ πάντων ψεύδους, διότι δὲν μισῶ τίποτε ὅσον τὴν ἀπάτην· ὅθεν, ὅταν ὑποσχεθῶ τί, δὲν παραβαίνω τὸν λόγον μου, ἀλλὰ τὸν ἐκτελῶ ἀληθινά. Καὶ οὕτω περὶ τὸν καιρὸν μου πτωχικὰ μὲ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα μου, τὰ ὅποια διδάσκω, καθόσον τὸ πνεῦμά μου μὲ συγχωρεῖ, νὰ φοβῶνται καὶ νὰ σέβωνται τὸν Θεόν. Τοῦτο εἶναι τῆς ἀπλῆς μου ζωῆς τὸ κεφάλαιον. Εἰς τὴν ἱστορίαν ταύτην, —προσθέτει ὁ ἐπίσκοπος,—βλέπετε, πῶς ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τοὺς ὅσοι ἀκολουθοῦν τὴν τέχνην των, καὶ ζοῦν δικαίως, χωρὶς ψεύδους καὶ ἀπάτην. Ὁ Ἀντώνιος οὗτος ἦτο μέγας ἅγιος· πλὴν καὶ ὁ ὑποδηματοποιὸς εἶχεν ἴσῃν μὲ αὐτὸν ὑπόληψιν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

ΠΕΡΙ ΠΙΣΤΕΩΣ.

Εἰς τὴν ἀποδοχὴν τοῦ Εὐαγγελίου, ἤγουν εἰς τὴν ἀληθῆ πίστιν, ἀπαιτοῦνται ἀναγκαίως τὰ ἐξῆς.—πρῶτον, νὰ γνωρίσῃ ὁ ἄνθρωπος ὅτι εἶναι ταλαίπωρος καὶ πτωχὸς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅτι ὑπόκειται εἰς τὴν δικαίαν αὐτοῦ ὀργὴν, καὶ ὅτι δὲν δύναται νὰ δικαιωθῆ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐπὶ τῆς δικαίας αὐτοῦ κρίσεως. Διὰ τοῦτο ὁ Πρόδρομος τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, καθὼς καὶ αὐτὸς ὁ Σωτῆρ, καὶ ὁ Ἀπόστολος αὐτοῦ Πέτρος, ἀρχίζουσιν τὸ κήρυγμα μὲ τὸν λόγον, Μετανοεῖτε. Δεύτερον, νὰ δεχθῆ ἀδιστακτῶς τὴν διδασκαλίαν τῶν Προφητῶν ἢ τῶν Ἀποστόλων, ἢ νὰ πιστεῦσῃ βεβαίως ὅτι ὁ κηρυχθεὶς ὑπ' αὐτῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ Ἀνθρωπίνου γένους· καὶ εἰς τοῦτο ὑφίσταται ἐξαιρέτως ἡ οὐσία τῆς Εὐαγγελικῆς πίστεως, καθὼς περὶ τούτου πληρέστατα μαρτυροῦσιν αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Παύλου· οὕτω λέγει (Ῥωμ. γ'. 22), Ἐκαιοσύνη δὲ Θεοῦ διὰ πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς πάντας καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς πιστεύοντας· τὸ αὐτὸ μαρτυρεῖται εἰς ὅλον τὸ ἐπόμενον κεφάλαιον, καὶ εἰς τὴν πρὸς Γαλάτας (β'. 16.), Ἡμεῖς εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν ἐπιστεύσαμεν, ἵνα δικαιωθῶμεν ἐκ πίστεως Χριστοῦ, καὶ οὐκ ἐξ ἔργων νόμου. Αὕτη ἡ πίστις ὀνομάζεται δικαιοσύνη πίστις, καθότι δι' αὐτῆς δικαιᾶται ὁ ἄνθρωπος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἢ χωρὶς ἔργων νόμου, καθὼς διδάσκει ὁ Παῦλος (Ῥωμ. ια'. 6). Ἐπειδὴ τίμη τὸ πῶς δύνανται τὰ ἀνθρώπινα ἔργα νὰ δικαιώσωσι τὸν ἄνθρωπον, ὅποταν οὗτος δὲν δύναται νὰ δικαιωθῆ, πᾶρεξ ἀφοῦ πρῶτον ὁμολογήσῃ ὅτι εἶναι πταιστίης καὶ τῆς θείας ὀργῆς ἄξιος; Εὐθὺς ὁμοῦ ἀφῆ δικαιωθῆ ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς πίστεως,